

NINA TOMA

*Străfulgerare
de clipe fugare,
timp câștigat*

2023

„Toate ale voastre
cu dragoste să se facă.” –

Epistola întâi către Corinteni
a Sfântului Apostol Pavel

NINA TOMA

Străfulgerare de clipe fugare, timp câștigat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOMA, NINA

Străfulgerare de clipe fugare, timp câștigat / Nina Toma ;
pref.: Valeriu Stancu. - Iași : Cronedit, 2023

ISBN 978-606-9640-29-6

I. Stancu, Valeriu (pref.)

821.135.1

NINA TOMA

*Străfulgerare de clipe fugare,
timp câștigat*

Prefața: Valeriu STANCU

CRONEDIT

Iași – 2023

„Toate ale voastre cu dragoste să se facă.” –
Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel

Despre dragoste și nu numai

Fără să fi devenit o modă, există obiceiul ca, la împlinirea unei vârste rotunde, autorii (mai ales scriitorii și pictorii) să marcheze evenimentul aniversar printr-un act de creație: editarea unui volum inedit, publicarea unei antologii, deschiderea unei expoziții retrospective etc. În această tendință se înscrie, cred, și *Străfulgerare de clipe fugare, timp câștigat*, cel mai recent volum de poeme al scriitoarei Nina Toma. Timpul, cu ineluctabila sa curgere, constituie una din obsesiile tematice ale autorilor, deoarece conține în măsurata lui trecere finitudinea ființială. O spune atât de frumos romanticul francez Lamartine: „le temps n’a point de rive. Il coule et nous passons!”. Dante prelungea existența umană în cel puțin două ipostaze ale vieții de apoi (Purgatoriu și Paradis sau Purgatoriu și Infern); Goethe (fiindcă orice creator autentic este un Dumnezeu) oprea clipa, prin împlinirea socială a lui Faust („Verweile doch! Du bist so schön!”); la fel de direct, Lamartine nu se agață doar de o clipă, ci se adresează întregului timp, impunându-i să-și oprească zborul („ô temps, suspends ton vol!”); Blaga, mai modest, dar, poate, cu mai mulți sorți de izbândă, se ruga la

Divinitate să împlinească acest deziderat („Oprește trecerea. Știu că unde nu e moarte, nu e nici iubire, – și totuși te rog: oprește, Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea”); mult mai realist, Fénelon tranșă problema sec: „Rien ne peut arrêter le temps”. Pragmatici viețuitori ai mileniului trei, știm cu toții că așa este, totuși, Nina Toma, cu subtilitatea creatorului autentic, dovedește în volumul său, că, măcar poetic, timpul, dacă nu poate fi oprit, cel puțin poate fi câștigat. „Cum?”, ne întrebăm cu toții. „Foarte simplu – vine răspunsul poetic al scriitoarei – prin creație și iubire! Acestea sunt și cele două dimensiuni umane care-și pot transcende propria condiție, acestea sunt cele două coordonate lirice pe care se axează creația Ninei Toma din volumul de față. Volum care deapănă povestea simplă și frumoasă a unei femei îndrăgostite, a unei femei cu trăiri puternice, statornice, ardente, a unei femei ce-și găsește rosturile, fericirea, împlinirea numai prin iubire. O împlinire ce merge pînă la depersonalizare (mă refer la dăruirea necondiționată, la altruismul total), pînă la contopirea cu ființa iubită. În poemul *Nu mai sunt eu*, scriitoarea chiar exclamă, într-un final apoteotic: „În ochii tăi, mă regăsesc mereu; / acum, sunt tu, nu mai sunt eu”. Neîntîmplătoare sunt „întîmplătoarele” potriviri, inspirate condiționări între stările interioare ale creatoarei și natura care o înconjoară, întrucît, ideatic, ele se nasc din poezia *Și dacă...* a lui Mihai Eminescu. Dar eu consider că e un adevărat privilegiu să-ți potolești setea de poezie, sorbind din izvorul celor ce ne-au înscris în marea poezie a lumii!

Nina Toma se cuprinde cu tărie în miracolul iubirii care poate opri timpul și o spune ca pe un crez: „o inimă /

bolnavă / nu poate / opri / timpul. // *O inimă / îndrăgostită, / da*” (*Poem simplu*). Iubirea, sub multiplele ei forme, stăpânește volumul, căruia, astfel, îi conferă o binevenită coerență tematică. În tulburătoarea invocație *Numai tu, nu* poeta se adresează omului iubit, fixându-i, rugător-imperativ, o anumită linie de conduită existențială, menită să le pună iubirea la adăpost de temeri, de minciună, de vulgaritate, de despărțire, de uitare... Căci timpul poate fi cîștigat, dar o altă viață, nu: „Rămâi, / lângă inima mea, / în viața asta, / căci alta, / nu am” (*Căutări*). Așadar, trăim, din păcate, o singură dată. De aceea e necesar ca – epicureic, poate – să ne trăim clipa ce ne-a fost dată, să nu o lăsăm să se lepede, eminescian, de noi, să cîștigăm timpul, înveșnicindu-l în iubire. O spune și femeia născută în zodia dragostei în tulburătorul poem cu titlu faustian *Oprește timpul, veșnicește clipa*: „Alungă dintre noi în hău risipa, / oprește timpul, veșnicește clipa, / sărută-mă cu patimă, fierbinte / și lasă-ți mâna-ncet să mă alinte. // Din clipa-nflăcărată de iubire, / voi face-un labirint de nemurire, / prin care să mă pierd, iubite,-aș vrea, / cu chipul tău frumos alătura”. A propos de titlu: interesant procedeul inserției titlului în corpul poeziei, procedeu la care Nina Toma recurge în mod frecvent, deoarece titlul trasează, astfel, un drum (doar aceasta este menirea oricărui titlu, nu-i așa?), fiind în același timp și primul pas pe drumul respectiv ce se poate abate de la jaloanele fixate inițial. Și dacă Nicolae Labiș lupta cu inerția, Nina Toma luptă, am spus-o deja, cu timpul, căci, îndrăgostită cu toate fibrele ființei, încearcă să transforme acest dușman existențial într-un aliat, prin intermediul iubirii. Ea trăiește o iubire ce-și găsește împlinirea într-o succesiune

de anotimpuri, nu neapărat temporale, dar legate de vremeire, de trecere și de natură. De altfel, iubirea caută mereu natura în versurile inspirate ale Ninei (în microcosmos și în macrocosmos). Am amintit în treacăt acest aspect, atunci când am făcut analogia între poemele *Și dacă...* și *Potriviri întâmplătoare...*

Un volum monocord este, de cele mai multe ori, și monoton. Nu e cazul „străfulgerărilor de clipe fugare” ale Ninei Toma, căci fiecare poem al volumului său constituie o poartă deschisă spre un alt univers aldragostei. Mă opresc doar la trei exemple: poemul *Dorință* este chintesența trăirilor erotice, de o magnifică și aproape irealizabilă simplitate; poemul *Zburător rătăcit* ne spune o frumoasă poveste care demonstrează că, în iubire, visele se pot adevăra, pot deveni realitate, cu condiția să crezi: și în iubire, și în vis; în sfârșit, ca o discretă replică la un faimos poem al lui Nichita Stănescu (iar astfel de replici mai există în poezia română contemporană), *Spune-mi* adâncește ideea că timpul poate fi câștigat chiar împrumutând o fărîmă de veșnicie: „**Spune-mi,** / dacă într-o zi, / nu mă voi mai putea bucura / de primăvară, / nu-i așa / că ai sădi / la marginea raiului / o grădină de zambile mov, să-mi reverse / peste suflet / taina tulburătoare / a parfumului / ce m-a învățat / cum să trăiesc, / iubind tăcerile adânci / dintre noi?”. Altfel de ce s-ar mai strădui toți creatorii să ne convingă de faptul că iubirea poate trece dincolo de pragul existențial? Umanizarea eternității, transformarea grădinilor edenice în parcuri telurice în care pasiunea să-și poată face cuib este unul din visele creatorilor de oriunde și de oricând, iar autoarea „timpului câștigat” îndrăznește chiar să răstoarne această perspectivă, oferindu-i

o deschidere „à rebours”: desprinzându-și în mod frecvent iubirea de teluric, îi conferă dimensiuni astrale și substanțialitate edenică.

Erotismul însă implică și elementul carnal, înseamnă și căutare/căutări, renunțări, zbatere, încredere, ispitire, dorință, voluptate, senzualitate...! Cufundați-vă în plămada poemului *Dans* (vă amintiți, cred, că Nicolae Labiș are un formidabil poem de dragoste, unul din cele mai tulburătoare din întreaga literatură română, pe care-l elogiază și George Călinescu, poem care poartă același titlu!) și veți regăsi nu doar iubire hieratică, ci vă veți lăsa ispitiți, asemenea autoarei, de „miezul dulce / al păcatului primordial”! Însă chiar și atunci când dragostea carnală își face simțită prezența în poeme, ea este înfățișată cu pudicitate, cu delicată măsură, cu o cuminenție brâncușiană: „În palma ta, / mi-e sânul mai cuminte, / vrăjit de mângâierile fierbinți, / tresaltă ritmic, rușinat, / când gura pătimașă / începe să-l alinte.” (*Sub vraja ochilor tăi*). Evident, oricât de complexă, de diversă este iubirea izvodită de Nina în cartea ei, două caracteristici sunt specifice acesteia și apar, sub o formă sau alta, în fiecare poem: intensitatea și statornicia. Intensitatea afectului (cu o gamă largă de reprezentări, în care se includ neliniște, dorință, pasiune, patimă...) naște versurile, iar statornicia sentimentului, în care Vauvenargues nu vedea decât „himera iubirii”, înobilează fiecă trăire a ființei care iubește, dorește, se dăruiește pînă la desprinderea de sine, pentru a-l ferici pe cel căruia îi închină întreaga existență.

La această poetă inspirată și sensibilă sentimentul de dragoste este atît de frumos, de înălțător, de împlinitor, încît ajuungi să te întrebi dacă el chiar se adresează unei ținte

concrete sau închipuie o ființă ideală, zămislită după aspirațiile autoarei. Iubirea e joc, e vis, e devenire, e împlinire sufletească și umană, dar, în poezia Ninei Toma, ea nu e niciodată suferință. În această privință, prin atitudinea ei de ființă îndrăgostită, prin poemele ei de autor ce-și cîntă simțămintele, poeta din Bârlad contrazice în mod flagrant, în delicata ei carte despre iubire, despre timp și despre creație, faimosul vers al lui Florian: „Chagrin d’amour dure toute la vie”! Și, veți constata și singuri, nici minciuna, înșelăciunea, vulgaritatea, derizoriul nu-și află loc în iubirea pe care o dăltuiește în cuvinte și imagini creatoarea.

Pentru Ronsard, „iubirea este vrajă”; pentru Giacomo Leopardi, iubirea „îmbold e faptelor slăvite”; pentru Alexandre Dumas e „cea mai egoistă dintre toate patimile”; pentru Heinrich Heine, „doar pasiune”; pentru Victor Hugo, credință”; pentru Lamartine, „e fructul copt al vieții”; pentru Cezare Pavese e „mare afirmare”, pentru Pierre Corneille, e „un tiran”... Dar cred că modul în care Nina Toma își trăiește (necon condiționat) iubirea – ca pe cea mai importantă miză existențială, ca pe unica lumină ce-i poate călăuzi ființarea – și și-o înzidește în carte, pentru a-și sfida finitudinea, pentru a se bucura, prin esența ei divină, de un „timp câștigat”, se apropie cel mai mult de viziunea lui Arthur Schopenhauer, care consideră că „iubirea este compensarea morții”.

Cu numai 61 de poeme (în fapt, cu numai 61 de moduri diferite de abordare a Erosului), Nina Toma construiește cea mai complexă și mai rîvnită dintre lumi: lumea iubirii. O lume în care – descoperind-o, cunoscînd-o – oricare dintre noi simte că și-ar dori să trăiască! Așadar, *Străfulgerare de clipe fugare, timp câștigat* este

o carte scrisă din iubire și pentru iubire, din și pentru tinerețea spiritului, trupului și minții. Căci, așa cum spunea medicul și scriitorul italian Paolo Mantegazza, „il più bel metallo da incastrar le perle dell'amore è la giovinezza” (cel mai frumos metal pentru a încadra în el perlele iubirii este tinerețea). Înțelegem din delicatul volum al Ninei că numai acest sentiment înălțător, divin, unic ne ajută să luptăm cu trecerea timpului și să ne câștigăm fărîma de veșnicie ce ne-ar putea fi hărăzită, dacă am iubi, dacă am jindui după împlinirea prin ființarea în cel căruia/cea căreia îi dăruim propria ființare. Dar, Dumnezeuule, oare cât ar trebui să ființeze un creator, ca să-și plîngă toate lacrimile?

Valeriu STANCU

Mai vreau timp

Nu pot pleca,
dincolo de lume,
cât timp
mai am în inimă
atât de multă iubire
de dăruit.

Nu pot pleca,
dincolo de soare,
cât timp
mai am atât de multă lumină,
între suflet și umbră.

Nu pot pleca,
dincolo de cer,
cât timp,
încă,
ochii mei
nu s-au săturat
de albastru.

Nu pot pleca,
dincolo de mări și oceane,
cât timp,
încă,
nu mi-am plâns
toate lacrimile.

Nu pot pleca,
dincolo de munți,
cât timp,
încă,
tălpile mele n-au obosit
și vor să mai atingă
un pisc.

Nu pot pleca,
departe de tine,
cât timp,
încă,
nu am sărutat mâinile
care mi-au sădit în suflet
o nouă primăvară.

Zile sărbători

Sunt zile când te iubesc
atât de mult,
încât,
dacă te-aș săruta
ți-aș lăsa sufletul
pe buze.

Sunt zile când dorul mă mistuie
așa de tare,
încât,
dacă te-aș mângâia
ai simți o arsură
în piept.

Sunt zile când simt durerea
umblându-mi prin vene
și tânjesc după o oră de bucurie
să mă vindec.

Atât de mult
prețuiesc zilele de regăsire cu tine,

încât,
le fac sărbători scrise cu roșu
în calendarul iubirii.

Poem simplu

Chiar
dacă
bătăile
inimii
mele
s-ar opri,
primăvara
tot
ar veni.

Cum?
Simplu:
o inimă
bolnavă
nu poate
opri
timpul.

*O inimă
îndrăgostită,
da.*

Numai tu, nu

Cerul se întunecă a furtună,
fericirea-i dincolo de nori,
lasă lumea toată să se teamă,
numai tu,
iubite,
nu.

Pentru orbi, e de prisos oglinda,
pentru surzi, minciuna n-are glas,
lasă toată lumea să mă mintă,
numai tu,
iubite,
nu.

Bate vânt de toamnă-n ceasul vremii,
și rămân copacii desfrunziți,
lasă toată lumea să mă părăsească,
numai tu,
iubite,
nu.

Timpul șterge amintiri și nume,
veșnic este numai Dumnezeu,
lasă lumea toată să mă uite,
numai tu,
iubite,
nu.

Căutări

Te-am căutat
în celelalte vieți,
răscolind cerul altor zeci de lumi,
am pășit cu tălpile goale
peste câmpuri arse,
prin spini dușmănoși,
sângerând,
până când,
în urma mea,
au răsărit grădini nesfârșite de roze...

Am străbătut păduri sălbatice,
rătăcind ca-ntr-un labirint,
cu teama ascunsă în piept,
până când,
inima a încetat
să mai bată un timp...

Te-am strigat,
cu toate numele
pe care mi le-ai șoptit

în nopțile albe,
când te visam,
până când,
plângând,
glasul s-a stins
într-un ecou murmurat
și te-am aflat,
în sfârșit.

Rămâi,
lângă inima mea,
în viața asta,
căci alta,
nu am.

Tu ce faci, dragostea mea,
când eu răscolesc prin abisul gândurilor

și-adun cuvinte potrivite
să-ți scriu un poem de iubire?

Sub vălul de abanos al nopții,
se așterne în vers
ca o lumină
taina poveștii noastre.

Cuvântul poate va fi uitat,
purtând cu el un vis plăpând
ce-a râvnit nemurirea,
sau, poate, nostalgic,
pe la sărbători,
or să-l cânte trubaduri pelerini
prin vechi cetăți.

Nimic n-am mai de preț,
decât că te iubesc,
și știu,
aș fi murit de însingurare,
dacă nu te aflam,
în această viață,
Iubirea mea.

Spune-mi,
dacă într-o zi,
nu mă voi mai putea bucura
de primăvară,
nu-i așa
că ai sădi
la marginea raiului
o grădină de zambile mov,
să-mi reverse
peste suflet
taină tulburătoare
a parfumului
ce m-a învățat
cum să trăiesc,
iubind tăcerile adânci
dintre noi?

Dorință

Du-mă unde timpul se oprește
și coboară cerul pe pământ,
unde soarele nicicând n-apune
și iubirea-i unic legământ.

Du-mă unde marea-i liniștită
și sărută țărmul primitor,
unde vom trăi ca-ntr-o poveste,
să uităm de timpul trecător.

Du-mă la o margine de lume,
dincolo de zarea fără prag,
unde mii luceferi scânteiază
drumul călătorului pribeag.

Du-mă unde dorul n-are nume,
și-i o floare de nu-mă-uita,
unde ne vom scrie legământul
de-a ne fi mereu al meu și-a ta.

Zburător rătăcit

Bătea de miezul nopții orologiul,
când la fereastră se-auzi un glas,
șoptind cuvinte dulci, mângâietoare,
rugându-mă-n odaie să îl las.

Nu mai credeam în Zburători de mult,
uitasem basmele cu-„A fost odată...”
cu Feți-Frumoși și mândre Cosânzene
care-și trăiau iubirea-adevărată.

Nici lampa nu am mai aprins, de teamă,
să nu se-ndepărteze prea curând,
îmi era drag s-ascult acea șoptire
ca respirarea unui înger blând.

Aș fi rămas așa, o noapte-ntreagă,
dar am zărit în ochii lui scânteii
și-un farmec ne-nțeleș m-a-nvăluit,
asemenea parfumului de tei.

L-am întrebat: „E vis tot ce se-ntâmplă?”

Ești pământean sau înger alungat?"

Iar îngerul, cu glasul tremurat,

îmi spuse-ncet: „Nu-i vis, e-adevărat!”

Jocul iubirii

O clipă de dragoste mare
alungă-n pustiu aşteptarea,
opreşte, un timp, mersul vieţii
şi-ţi lasă în loc neuitarea.

Ţi-e sufletul zbor de săgeată,
iar trupul văpăi de lumină,
un joc delirant al plăcerii,
în clipa de dragoste plină.

Dorinţa aleargă prin sânge,
la tâmpile, zvâcnind nebuneşte,
pasiuni se-aprind, rând pe rând,
în inima care iubeşte.

Când zorii pe cer se revarsă,
ascuţi ceasul vieţii cum bate,
aduni între palme minunea
de-o clipă ce-i eternitate.

Te-am ascuns

după perdeaua nopții,
acolo unde nu te atinge lumina,
unde stelele tac
și se prăvălesc
până la porțile raiului.

Te-am ascuns

dincolo de pervazul care-și plânge teiul
doborât de furtuni prea curând,
unde se-aud scrâșnind
roțile unui carusel abandonat;
acolo unde fecioarele și-au pierdut copilăria,
unde trupurile noastre
înlănțuite,
se supun, iar și iar,
instinctului primar.

Te-am ascuns

în paharul cu vin rubiniu,
acolo
am păcătuțit
ca Adam și Eva.

Ecou printre stele

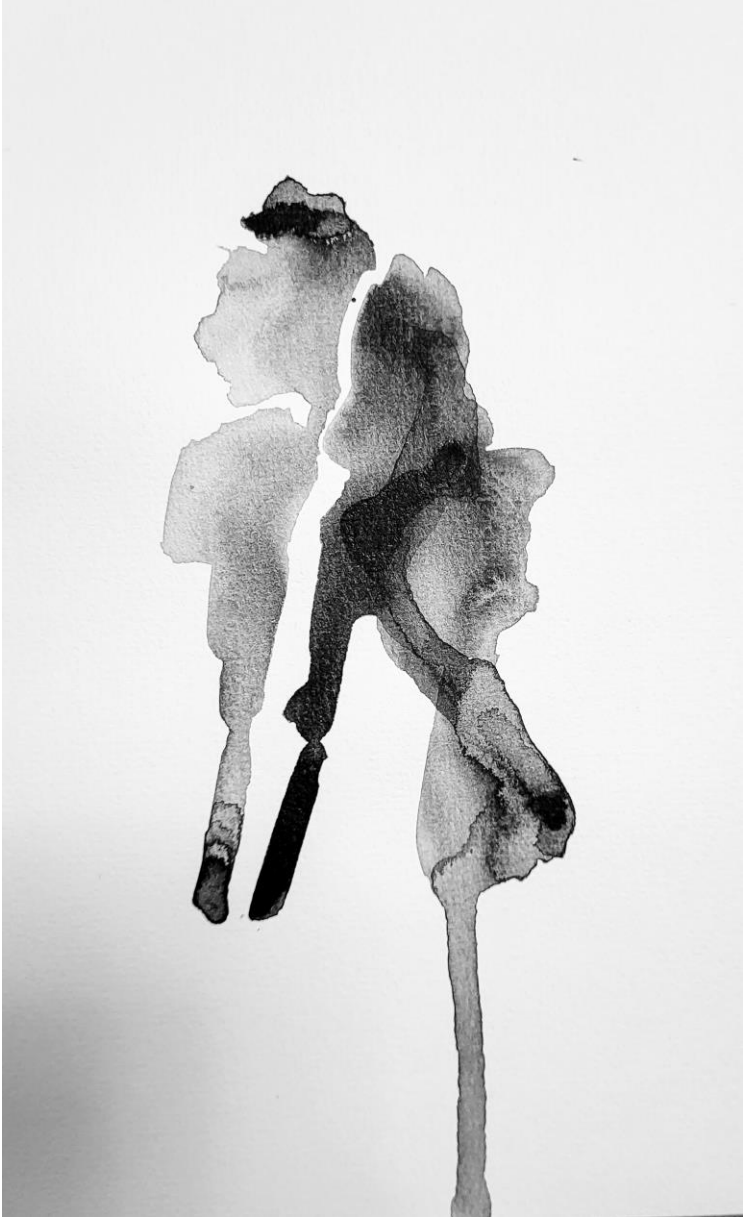
Mi-am așezat fruntea lângă inima ta
și-am visat că devin ecou printre stele,
în clipa de dragoste, cântec divin,
alături să-mi stai, când vor fi timpuri grele.

Mi-am așezat tâmpla lângă inima ta,
să-i învăț ritmul de vals legănat, ușor,
în albastrul abis amândoi să clădim
un templu iubirilor care nu mor.

Mi-am așezat un vis lângă inima ta,
să-ți fie, în zori, revărsare blândă
a luminii-izvor din iubirea ce-ți port,
când valuri de-ntuneric stau la pândă.

Mi-am așezat gura lângă inima ta
și părea că-i cunosc glasul tot mai bine,
din fiorul iubirii răsuna un ecou
ce-aducea viața ta să stea lângă mine.

Apus nesfârșit

Hai,
să ne așezăm
palmele deschise
la capătul cerului,
să oprim
căderea soarelui
în vatra
toamnelor arămii.

Gura ta flămândă
alunecă
pe rotunjimea sânilor
cu gust de măr interzis –
să ascundem păcatul
în cea de pe urmă scânteiere
a verii,
cea dinaintea izgonirii
lui Adam și a Evei
din grădina raiului.

Dans

Ca într-un tango,
dorința
ne-apropie,
ne-ndepărtează,
iar și iar...
Aprinse
de focul pasiunii,
trupurile
se arcuiesc ușor,
se-atrag
și se-nlănțuie
pătimaș,
ispitindu-ne
să gustăm,
în același timp,
din miezul dulce
al păcatului primordial.

În ritm de tango,
sufletul vibrează,
aproape, departe,

atingeri fierbinți,
priviri senzuale
ce-n ochi scânteiază,
te-alungă,
te cheamă
și te scot din minți.

Cuvintele mele

sunt ca vinul
care îți potolește setea...
Corzile de viță de vie,
după ce au trecut
prin ger și viscol,
dezgolite de frunze și rod,
primăvara,
au dat lăstari viguroși
în care ciorchinii visau
râuri de must rubiniu,
dulce, aromat.
Soarele verii le-a alintat boabele
cu sărutări fierbinți,
până când,
de emoție,
au roșit,
precum fecioarele înainte de nuntă.

Sub vălul brumat al toamnei,
am stors seva iubirii,
până la ultima picătură,

și-am închis-o
în cămărilor inimii.

Acum, știi de ce
cuvintele mele
sunt ca vinul:
ție
îți potolesc setea,
mie,
dorul de tine.

Sub vraja ochilor tăi

Tu știi ce simt,
când sunt cu tine:
un infinit de fericire
ce se revarsă
peste inimă și suflet
ca o cascadă
de ape line.

Ai tu ceva
ce nu-mi pot explica,
un fel de-a mă privi
ce mă-nfioară,
și tremur toată,
când m-atingi,
ca frunza, legănată-n vânt,
ușoară.

În palma ta,
mi-e sânul mai cuminte,
vrăjit de mângâierile fierbinți,
tresaltă ritmic, rușinat,

când gura pătimașă
începe să-l alinte.

Și uit să mai respir,
o vreme,
mi-e viața suspendată de o clipă,
în ochii tăi,
mă pierd și mă adun,
când îmi șoptești:
„Iubito,
nu te teme!”

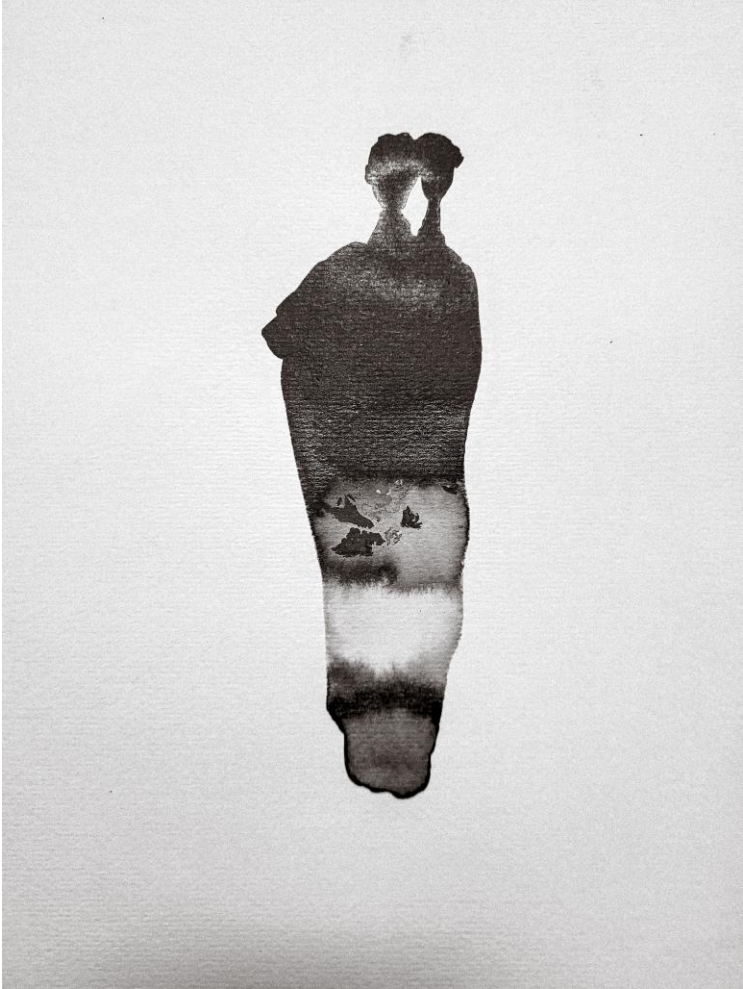
Nu mai sunt eu

Te aud, te simt ne-ncetat
cum te strecori în trupul meu,
m-atingi, dar nu mă recunosc,
acum, sunt tu, nu mai sunt eu.

Mi-e gândul prins într-un clișeu:
noi doi pășind pe bulevard,
adolescenți din alte vremi
cu vise-n inimi care ard.

Am luat pe umeri fiecare
din lună câte-o jumătate
și câte-o stea din Carul Mare
să nu ne rătăcim în noapte.

În ochii tăi, mă regăsesc mereu;
acum, sunt tu, nu mai sunt eu.

Potriviri întâmplătoare...

Și dacă din bătrâni se spune
că marțea sunt trei ceasuri rele,
când ieși în drumurile mele,
eu știu că toate vor fi bune.

Și dacă cerul se-nnorează,
iar vântul suflă mânios,
de te-ntâlnesc, zâmbind sfios,
un soare cald mă luminează.

Și dacă gândul meu te cată
să îmi apari, când nici gândesc,
în suflet dulci fiori roiesc,
iar ochii te zăresc îndată.

Și dacă n-am să-ți spun vreodat',
câtă lumină mi-ai adus,
privirea mea va fi de-ajuns
să-ți dea un semn nevinovat.

Gânduri

Îmi trimit iubirea, să-ți lumineze noaptea,
pe o rază desprinsă din lună,
cu vise ce alungă tristeți sau durere
și-un dor nestins din inima-mi bună.

Mă înalță iubirea de tine,
mai presus de oricare destin omenesc,
în trecerea fugară prin lume,
vreau mai mult timp să te iubesc.

Îmi ești poezie scrisă târziu
pe marginea mării scăldată-n apus,
lumină pe gene, șoptire de vânt,
tresărire albastră, ce nu s-a mai spus.

Să clădim trainici punți peste dorul din noi
cu inimile fremătând de iubire,
orice clipă respirată-împreună e sfântă,
icoană din altare, dumnezeire.

Chemarea

Mă pierd în ecoul vocii tale,
când îmi spui pe nume,
asta e cea mai mare fericire a mea,
celelalte cuvinte
prizoniere între noi
tac,
fără nici o vină.

Vocea ta îmi curge prin vene
ca un vin roșu,
mi-astâmpără setea de tine,
o pot asculta la nesfârșit
și mi-e de ajuns.

Dacă nu-ți răspund
o vreme,
nu te teme,
ar trebui să-mi înțelegi tăcerea,
tulburată de vraja vocii tale;
aștept să mă chemi
în adierea serilor de vară târzie.

Gând de toamnă

Ah, cât aş vrea să te sărut
al toamnei foşnet să n-aud,
mi-s buzele fântâni de miere,
cerşind un strop de mângâiere.

De-ai fi un călător pribeag
oprit pe-al casei mele prag,
te-aş omeni cum se cuvine,
ţi-aş da şi inima din mine.

Adânc, pe rana sângerie,
aş pune-o frunză arămie
din teiul pustiit de vânt
să cresc pădure pe pământ.

Şi fără să rămâi dator
te voi lăsa să pleci în zori,
uitând de gândul ce-am avut.
Ah, cât aş vrea să te sărut!

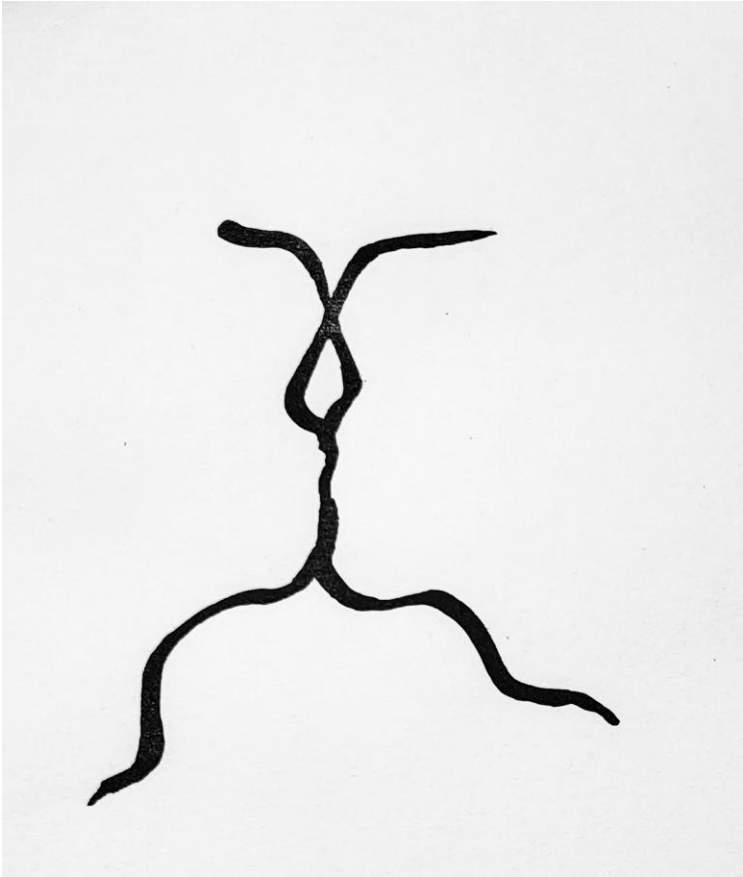
Oprește timpul, veșnicește clipa

Eu voi păstra din nopțile cu tine
ceru-nstelat, conturul lunii pline,
alunecând prin ramuri de gutui,
aroma și dulceața vinului,

sub pașii noștri, firul ierbii moale,
când mângâia ușor tălpile goale,
și ritmul de tango amețitor
ce-a stins din inimi nesfârșitul dor.

Alungă dintre noi în hău risipa,
oprește timpul, veșnicește clipa,
sărută-mă cu patimă, fierbinte
și lasă-ți mâna-ncet să mă alinte.

Din clipa-nflăcărată de iubire,
voi face-un labirint de nemurire,
prin care să mă pierd, iubite,-aș vrea,
cu chipul tău frumos alătura.

Privirea ta,

nu vreau s-o-mpart cu nimeni,
doar mie să-mi zâmbești aș vrea
și în căușul palmei tale
să porți numai inima mea.

Din ochii tăi, lumina vie
străluce ca un far nestins
și îmi arată totdeauna
că tu-mi ești cel din urmă vis.

Nu am alt rost fără de tine,
nici locul nu-mi aflu măcar,
mi-e teamă și mă rog fierbinte
la ochii tăi ce-mi sunt altar.

Căci te iubesc precum o zee
din constelații ce-au apus,
de mii de ani visând privirea
ce-n suflet tainic mi-a pătruns.

Se duce vară după vară,
și zilele se duc pe rând,
ia-mi inima în piept la tine,
și lasă-mi ochii tăi zâmbind.

Geneză

Ți-am făurit dintr-o coastă două aripi de-aramă
să vii înspre raiul ce tainic te cheamă,
printre frunze-am ascuns gutuile verzi
și te mint că nu-i toamnă, iubite, mă crezi?

Mi-e dor **astă-seară**, peste-atâta pustiu,
de cerul ce-n ochi mă pusesem să-l scriu,
dulceața din struguri se-mbată cu vin,
cel din urmă sărut are gust de pelin.

Doborât de durere, îngerul meu
îmi strigă-n tâmplă să uit că-mi ești zeu...
e un fals joc de măști pe întregul pământ,
în bobul de grâu și-n tot ce-a fost sfânt.

Se zbat la fereastră teii noștri absurzi,
dar tu nici nu-i vezi și nici nu-i auzi,
adormit ca visul în cristale de miere,
„te-aș cere-napoi, dar n-am cui te cere.”

Mă tem, uneori, că te-am scris în nisip

cu sfinții ce azi sunt stânci de granit,
eu, *femeie-păcat*, logodită cu marea
ți-am luat trupul gol și i-am dat mării sarea.

Ți-am făurit dintr-o coastă două aripi de-aramă,
să mă crezi când îți spun că, încă, nu-i toamnă.

Ca într-un vis

Aș vrea să-mi spui cuvinte de iubire,
deși prea bine știu nu s-ar cădea,
o vrajă ne-înțeleasă mă cuprinde
și-ar vrea, din piept, să-mi iasă inima.

Când mă privești, mi-e tâmpla rezemată,
de-un fir de-argint ce-mbracă tainic luna,
pe cerul invadat de perseide,
dorințele prind viață câte una.

Pășim de-a lungul lacului albastru,
ca doi copii ce caută iubirea,
înaripați de gânduri efemere,
ne aninăm de stele fericirea.

Ești ca un vis în alte vieți trăit
pe care l-am visat, dar, nu știu cum,
când mă apropii, mi-e așa de teamă
că te vei destrăma, precum un fum,

și iar va trebui să trec a morții vamă,
din amintire să te recompun.â

Iubește-mă

Dacă, încă, vei vrea să mă iubești,
atunci când voi pleca,
poți iubi oamenii din jurul tău,
dăruiește-le o dragoste nouă,
fără a-ți pierde speranța,
trăiește viața cu bucurie,
așa cum cere să fie trăită,
fără renunțări,
chiar și atunci
când ordinea firească o impune
și fii împăcat
cu trecerea timpului.

Dacă, încă, vei vrea să mă iubești,
atunci când voi pleca,
poți iubi viața,
cu tot ce este în ea,
iubindu-te, mai ales, pe tine,
dar în felul în care te-am iubit eu;
așa voi ști
că mă iubești,
încă mă iubești.

Iluzie

Când iubirea
îți atinge sufletul,
inima începe
să murmure
cel mai frumos cântec
ai cărui artizani
sunt oamenii minunați
și sentimentele lor înălțătoare.

Când indiferența,
adesea chiar ura semenilor tăi
îți năpădesc sufletul
ca iarba rea,
inima se îneacă
de-amar și-ntristare.

Când i-ai dăruit sufletul
cui nu-ți răspunde cu inima,
atunci,
inima ta se topește încet,
ca o lumânare.

În urmă,
rămâne
o destrămare de fum,
în piept,
o durere mistuitoare.

Despre *Ele*

Însinguratele amante,
nefericitele soții
își plâng în fiecare noapte,
viețile tot mai pustii.

Pentru un ceas de mângâiere
și-ar da toți anii de-ar putea,
din vraja clipei efemere,
pe cer, s-ar mai aprinde-o stea.

Mereu în umbra celeilalte,
își simt parfumul zi de zi...
cum poate inima să salte,
când *ei* nu știu a le minți?

Se dau cu tot, nu vor nimic,
doar să le fie mai aproape,
oftând ades, nici nu le zic
c-adorm cu lacrima sub pleoape.

Ei cred că tot li se cuvine:
plăceri, răsfățuri, îngrijire,
soțiile țin casa bine
și cresc copiii cu iubire.

Ele-i așteaptă la fereastră,
măsoară golul cu-ntristare,
gândind la viața lor sihastră,
au înțeles cât dorul doare.

Așa își duc povara sorții,
zi după zi, noapte de noapte,
nefericitele soții,
însinguratele amante.

Mărturisire

Dincolo de-o mână de oase
albe ca fildeșul,
nu mai am decât inima...
Vene subțiri, anemice
îi dau
cu ultima picătură de sânge
iertarea,
pentru că și-a dorit mai mult,
decât i-a fost dat,
mulțumirea,
pentru tot ce-a primit,
deși nu a cerut,
împăcarea,
pentru cât i-a fost sortit.

Dincolo de conturul inimii decolorat,
pustiit de dor,
nu mai am decât sufletul
ușor ca un fulg,
plutind,
între ieri și mâine,

cu păcatele
cele cu voie și cele fără de voie,
cu împlinirile și dezamăgirile,
dar mai ales,
cu iubirile
care l-au ridicat,
până la porțile cerului,
unde, umil,
își așteaptă iertarea.

Tot ce-am iubit,
devine infinit.

Se lasă toamna peste noi,

cu vâl brumat și rece,
clipa în care ne-am iubit,
neiertătoare, trece.

Și ne vom risipi în vânt,
ca frunzele uscate,
iar toate visele de ieri
vor fi de mult uitate.

Amăgitoarele chemări
s-or stinge-n zări de foc,
ducând pe-aripa unui nor
tristeți și nenoroc.

Și nimeni urma nu ne-o ști,
nici plânsul tânguit,
pe făr-de-ntoarcere cărări,
ne-om pierde spre zenit.

Fără cer

Mi-am alungat din suflet dorul greu
pe a nopții-ntunecată cărare
să uite drumul spre inima mea,
dar, în zori, s-a întors și mai mare.

Se descompuse-n lacrimi de lumină
tot cerul și-mbrăca grădina-n rouă,
am strâns în palme pulberea de stele
s-o răsădesc într-o inimă nouă.

„Cum pot să duc în mine-atâta dor?”
m-am întrebat de fiecare dată,
„și câte alte inimi să mai cresc,
ca dorurile toate să încapă?”

Am obosit, nici umbră nu mai am,
în mine, timpul clipele-și revarsă,
ca-ntr-un abis, rămasă fără cer,
sufletul pleacă să-și afle-o altă casă.

Uimire

Gândurile răvășite
de-întristare și dureri
sub un văl de lacrimi reci
ascundeau tot ce-a fost ieri.

Cu privirea rătăcită
răscoleam munți și câmpii
și pierdută de speranță
m-amăgeam că ai să vii.

Ca o umbră tremurând,
pe alei pășeam ușor,
sub a marmurei răceală
încercam să mă strecor.

Dar, asemeni unei raze
ce străluce mângâioasă,
am zărit privirea caldă,
iubitoare, radioasă.

„Ai venit!” rosteam întruna,
„Ești aici, aici, cu mine...”
mi-ai adus iar bucuria
clipelor de farmec pline.

După un timp,

când nu ne vedeam,
căutam ca un orb conturul trupului tău,
strângeam golul cu brațele
mai aproape de coasta frântă,
bătăile inimii mi se făceau ecou,
până dincolo de cer...

După alt timp,

umpleam golul dintre noi cu fâșii de suflet,
până când,
îți simțeam răsufierea caldă,
tot mai aproape,
ca o binecuvântare.

Eram amândoi

și ne iubeam.

Din clipa care trece

te voi ruga să-mi lași
conturul palmei tale
și câțiva toporași.

Mi-or aminti lucirea
din ochii tăi senini,
când nu ești lângă mine
de dor să mă alini.

Voi mai lua cu mine,
fără să-ți spun măcar,
parfumul fericirii
și gustul dulce-amar.

Privirea-ți scânteioasă
mă va urma mereu,
până voi fi o umbră
pierdută-n Elizeu.

Urmează-ți inima

A fost scris în stele
să ne întâlnim.

Negând acest moment
e ca și cum am trăi într-o enigmă,
întrebându-ne:
ce-ar fi fost dacă?

Tot ce vedem
nu este întotdeauna real,
e o percepție a trăirilor
negative sau pozitive.

Ce este real?

Pune-ți mâna pe inima mea,
și adevărul se va dezvălui
cu fiecare bătaie.

Asta-i real!

Că ne-am găsit,
o poți numi soartă, destin
și e de înțeles să simți teamă;
nu a fost ușor,

după multe încercări,
după multe eșecuri.
Când ne-am apropiat,
ne-am îndoit
că inimile noastre
pot suporta atâta bucurie.
Cicatricile, încă sensibile,
și unele răni din trecut
nu se vor vindeca vreodată.
Dar ce avem de pierdut?
Suntem împreună
și depinde de noi
să trăim acest sentiment.

Hai, să navigăm
spre tărâmul visătorilor,
unde neprevăzutul se întâmplă,
clipă de clipă,
și unde-n fiecare seară,
după un sărut pasional,
vom scrie o nouă pagină
din Povestea noastră.

Destin în doi

De multe ori sunt greu de înțelese
și mă ascund într-un spațiu opac,
chiar și de mine.

Dar dacă îți voi auzi durerea,
voi veni să-ți caut rănilor
ascunse adânc,
le voi găsi cu lumina
din vârful degetelor,
le voi săruta
și le voi vindeca.

Te voi lua de mână
și te voi conduce
prin toate locurile noastre,
să-ți amintești
cum e să simți
iarba proaspăt cosită,
să-i respirăm parfumul,
până când, amețiți,
să credem că, pentru o clipă,
timpul s-a oprit,

iar gândurile întunecate s-au risipit
în noapte.

Stelele ne vor aminti
despre frumusețea încercărilor noastre
și nu ne vom mai simți
niciodată pierduți.

Ești setea mea

Ca un beduin rătăcit,
cerșesc o picătură din elixirul tău,
fără să știu dacă-mi va fi de-ajuns...
Atrasă-n vraja amețitoare,
am rămas cu mâna întinsă,
încercând să mă strecor
printre fețele hâde
ce mă-nconjoară,
șuierând cuvinte de neînțeles...

Încă o dată,
întind mâinile spre tine,
cu speranță,
să-ți stau alături,
desăvârșind o viață incompletă.

Scântei de lumină
aprinde imensitatea nopții,
iar eu, amăgită de vise,
încă mai cred într-o fantezie
în care evadez,

înțelegând, apoi, că,
oricât mi-aș dori,
mâna mea
nu va atinge
vreodată
o stea.
Ești setea mea!

Cu sufletul bucăți

Când dorul nu mai știe să aline,
iar păsări mari bat aripi de ninsoare,
cu sufletul bucăți mă-ntorc la tine
ca un pribeag de pe întinsa mare.

Îmi leg de glezne drumurile toate,
pe care-am mers cu inima în mână,
s-o pun lângă a ta, s-aud cum bate,
că-n pieptul meu, nu vrea să mai rămână.

M-ascund în umbra care-ți crește-n sânge
și ți-aș fugi din ochii scânteind,
aș aduna tot timpul ce ne strânge
să-l duc departe, la străini să-l vând.

Să fug, nu pot, mi-s tălpile obosite,
în locul lor cresc visuri din ruine,
mă-nalț cu norii ce vestesc ninsoare
și când mi-e dor, mă-ntorc din nou la tine.

Vina

De când m-am născut,
mă descopăr
ca o femeie-copil,
adun ruga nevinovată
din cuvintele
de speranță
și deznădejde
doinite seara
la șezători
de toate bunicile
și străbunicile mele,
din glasul lor
răsună jalea
și dorul
de bărbații plecați
la război.

Port vina grea
pentru viața netrăită
a celor care
nu s-au mai întors în sat,

vina că scriu poeme
pe pânza albă a singurătății lor,
aruncată peste inima
înnegrită de durere
și întristare.

Sunt vinovată
de păcatul de a te iubi
pe tine nepedepsită,
deși, pe dinăuntru,
mă sfâșii de dor,
în mii de bucăți.
Nu-ți voi spune
că nu pot trăi
fără tine.
Aș putea,
dar, simt că,
încă,
nu știu cum
să trăiesc fără tine!

Dor de tine

Unde ești acum, cine-ți ascultă glasul?
pe ce cărări străine ți se îndreaptă pasul?

Tu, iubitul meu, mergi ca un orb neconținut,
secunde te strigă sfâșiate-n fiecare asfințit,
păstrând în ele umbra dorului de amândoi,
dintr-un timp de-amintiri revărsate șuvoi.

Ce faci, iubitul, călătorul meu, unde ești acum?
Chinuitor, se așterne între noi un prea lung drum,
cu munți și păduri ce urcă la cer,
peste care strigătul meu umblă stingher.

Tu rătăcești pe pământ, eu răscolesc printre stele,
tu te afunzi în tăcere, eu dau ecou cuvintelor mele,
tu ești bătaia din inima mea, cu care măsoar clipa cea grea,
eu scriu secunda ce-mi dai și-o fac nemuritoare în rai.

Vezi, tu?

nu m-ai chemat,
nici n-ai venit,
se duce vremea de iubit,
și e păcat!

Cât a rămas
din vara mea?
Puțin, dar, încă, pot spera,
măcar un ceas!

Mi-e tare dor
de glasul tău,
să îmi alunge gândul rău,
chinuitor!

De vei veni,
întâiul gând
va fi să-ți ies în prag zâmbind,
și ne-om iubi!

Ascultă-acum
chemarea mea

și fă ce-ți spune inima,
te-aștept, oricum!

Captivitate

De câte ori apun
în zărilor de jar,
strâng doruri amorțite
ce sufletul îmi ard,
și, parcă,
orice-aș face,
să scap,
e în zadar;
captivă sunt iubirii,
ca într-un carusel de foc,
o prometeică văpaie,
în care tot apun
și iar răsar.

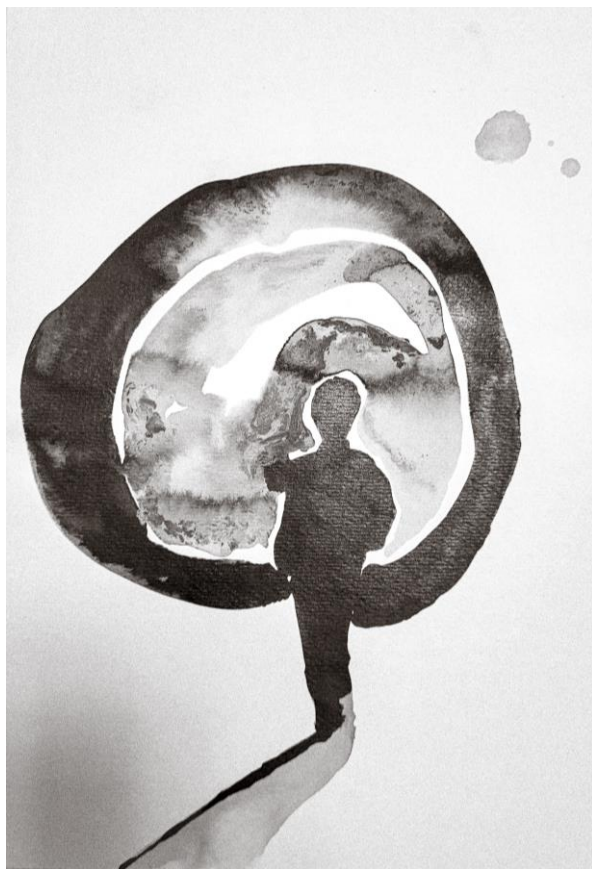
Cercul iubirii

Cândva,
doi tineri
aveau un cerc perfect
pe care îl rostogoleau între ei,
fără teama
că s-ar putea rupe.
Erau atât de orbiți
de strălucirea argintului aurit
care le făcea
noapțile și diminețile
pline de farmec,
încât
n-au luat seama,
când nori de plumb
s-au așezat,
de jur împrejurul lor
și au strivit
linia perfectă a cercului.

Ziua,
soarele încerca să-i acopere fisurile,

noaptea,
luna îl rupea în pătrare.

Azi,
cercul perfect cândva
e praf de stele căzătoare.

Ca doi ghețari solitari

plutim agonic
pe imensitatea oceanului,
căutându-ne neîncetat.

Tu la un pol,

Eu, la celălalt.

Câtă depărtare,

ce trist destin!

În așteptarea liniștii

Când nu mai poate inima,
aș vrea să curgă lacrima
șiroaie prin ființa mea
s-ascult ce-mi spune liniștea,

s-ascult ce n-auzeam cândva,
când inima nu mai putea,
când nu știam a asculta
tumultul care-o sfâșia,

tumultul ei răscolitor,
de patimi, dragoste și dor.
Câtă risipă, timp pierdut!
N-am știut inima s-ascult.

Aștept să cadă liniștea,
șiroaie în ființa mea.

Fragilis

Fragile vise,
umbre dansând,
noști fără lună
stelele-ascund...

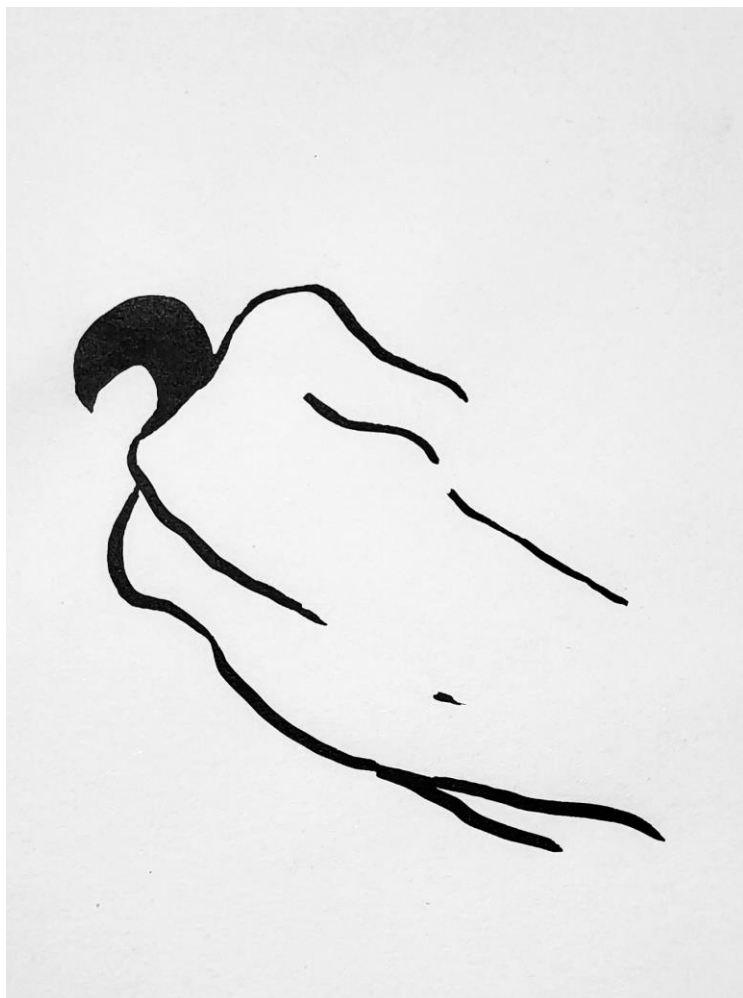
Fragile speranțe,
destrămare de gânduri,
se scutur toate,
rânduri, rânduri, rânduri...

Fragile clipe,
timp efemer,
licăriri călătoare-n
necuprinsul cer...

Fragile iubiri,
tânguioase chemări,
leagănă dorul,
în depărtări...

Fragile sunt toate,

vise, speranțe, clipe,
iubiri ascunse-n
inimi răscolite...

Alegeri tainice

Am ales să te iubesc în tăcere,
pentru că în tăcerea mea
nu mă poți respinge
și doar eu îți pot auzi respiraarea calmă.

Am ales să te doresc în singurătate,
pentru că în singurătatea mea,
ești doar al meu
și nu trebuie te împart cu nimeni.

Am ales să te privesc de departe,
pentru că în imaginația mea,
suntem atât de aproape,
încât inimile noastre devin una.

Am ales să-ți vorbesc în gândurile mele,
pentru că numai în gândurile mele,
pot să-ți spun, fără teamă,
despre tot ce nu îndrăznesc.

Am ales să te sărut cu ploaia,
pentru că doar ploaia știe

cum să ascundă mai bine lacrimile
și să-ți mângâie chipul cu un curcubeu.

Am ales să te îmbrățișez în visele mele,
pentru că visele mele cu tine nu au sfârșit,
trec dincolo de marginea nopții,
peste câmpiile celeste.

Amintire albastră

Se apropie umbra rece și grea,
mai rămâi tu o vreme, eu voi pleca,
un gând despre tine, atât voi lua,
amintire albastră, lumină de stea.

Privirea se pierde în gol cu tristețe,
irosite de ani mi-s nădejtile toate,
inima slabă să mai bată nu poate,
sângele-n vene e gata să-nghete.

De mult e ascunsă în suflet durerea,
viața-ntreagă mi-a fost o zbatere grea,
mai rămâi tu o vreme, eu voi pleca,
spre o lume unde voi găsi liniștea.

Într-un târziu,
aș vrea să mai știi
că în mâinile tale
mi-am așezat inima
și toate speranțele,
fără să cer,
în schimb,
nimic,
poate,
doar timp,
să mă iubești,
să te iubesc.

Nu mă lăsa
fără niciun cuvânt,
ajută-mă
să mai trăiesc
fericirea,
măcar,
o vreme.

Inima timpului
va bate mereu,

ale noastre,
într-o zi,
se vor opri,
fără să știm,
unde și când.

La sfârșit,
speranțele
vor fi risipiri
purtate de vânt,
inima,
arsură
gemând...

Este iubire,
când oferi fără măsură
și nu aștepti nimic,
poate, doar un surâs.

Este iubire,
când suferi în tăcere,
așa, ești mai aproape,
de omul ce-l dorești.

Este iubire,
când sete n-ai, nici foame,
iar singura ta hrană
ți-e doar făptura dragă.

Este iubire,
când două inimi se ating
și bat în armonie,
măcar pentru un timp.

Este iubire,
când vezi, ca-ntr-o oglindă,

o jumătate care
închide cercul tău.

Este iubire,
când știi că poți străbate
lungi, nesfârșite drumuri
să-ți afli fericirea.

Este iubire,
când simți că ai dat totul,
fără să ai vreo teamă
că ai pierdut prea mult.

Este iubire,
când ai un om alături,
cu care să treci vama,
în luntrea lui Caron.

Este iubire,
când tot ce-ți pare greu
va trece ca o boare,
când tu devine eu.

Este iubire,
când ești iubit cum ești,
un om ce râde, plânge
fără să poarte mască.

Este iubire,
când te retragi învins
de marea neputință
să nu fi fost iubit.

Este iubire,
când viața toată ai împărțit iubire,
dar pleci cu mâna-ntinsă
și sufletul cernit.

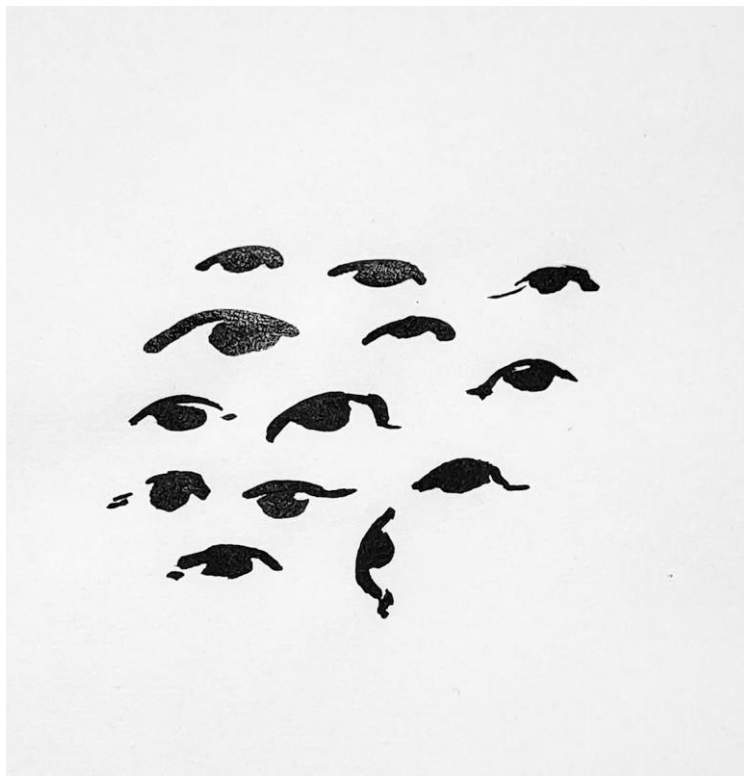
Pădure de tei

Atinge-mi sufletul cu-n gând,
să n-aud clipele trecând
și lasă-mi numai un sărut
pe geana ochiului durut.

Din taina nopților de mai,
parfumul teilor să-mi dai
și-un strop de miere picurat
pe gura arsă de păcat.

În pieptul fremătând ușor,
să-mi lași sămânța unui dor
ascuns sub coasta cea dintâi,
inima tristă să-mi mângâi.

Când timpul dat va fi sfârșit
și soarele la asfințit,
sub urma pașilor mei,
răsară pădure de tei.

Ea era iubire

Sub privirea ei caldă,
din tăcerea
gândului tăinuit,
zăpezile se topeau,
încet...
coborau
spre adânc,
până în inima rece a lacului,
într-o tremurare
de cercuri largi,
cât albastrul cerului
infinit.

Ea
toată
era
iubire,
numai iubire.

Liniștirea ta

Atât de aproape de tine,
dar totuși atât de departe,

secundele bat din aripi de plumb
și tare aș vrea să le schimb,

în atingeri diafane de fluturi
pe care cu sărutări să le scuturi,

peste ochii mei de orb călător,
peste buzele fremătânde de dor,

peste inima care abia mai poate
să-și numere bătăile toate.

Vino, te-aștept ca de-un veac,
să-mi aduci liniștirea, unicul leac!

Sub bolți de aur

Spune-mi, iubite, dacă-n Cișmigiu
teii s-au încărcat de floare,
și am să vin, măcar în gând,
înveșmântată în mireasma călătoare.

La brațul tău, discret, voi strecura
trupul mlădiu, ca zborul unei clipe,
doar inima-mi vei auzi bătând ușor
din tremuratele-i aripe.

Sub bolțile de aur revărsat,
în liniștea adâncă ce-o să vină,
ne vom lăsa vrăjiți, ca și-altădat,
de-nmiresmate valuri de lumină.

Spune-mi, iubite, dacă-n Cișmigiu
s-au încărcat de floare teii?

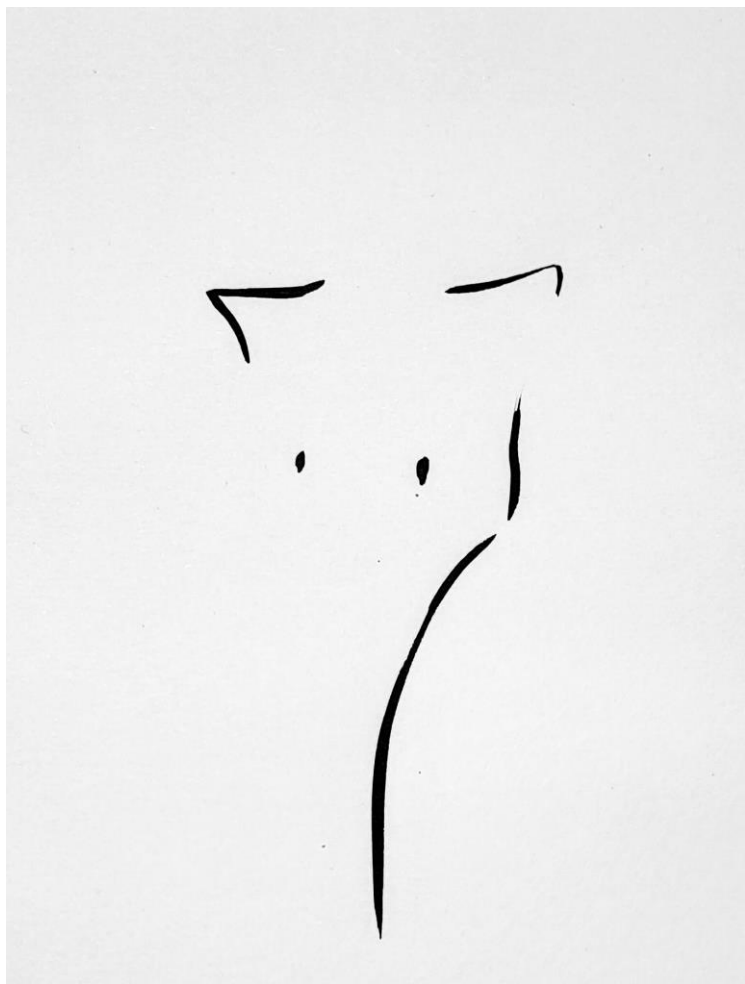

Dăruire

Am urcat iubirea de tine,
dincolo de nori,
peste vârfurile înzăpezite ale munților,
peste întinderile nesfârșitelor mări,
până în altarul cerului.

Mi-am înfășurat inima
într-un noian de albastru infinit
și-am trimis-o spre tine,
pe aripi de fluturi de-argint.

Să o păstrezi cu grijă!
Singură,
s-ar risipi în neant,
fără
căldura dragostei tale,
și-ar fi păcat.

Dacă cerul

mi-a provocat inima istovită
să se măsoare cu infinitul lui,
cum aş putea
s-o apăr mai bine?

Aş trimite multele doruri
să se-nfrunte cu luna
şi ochii,
ah, ochii,
cu stelele.

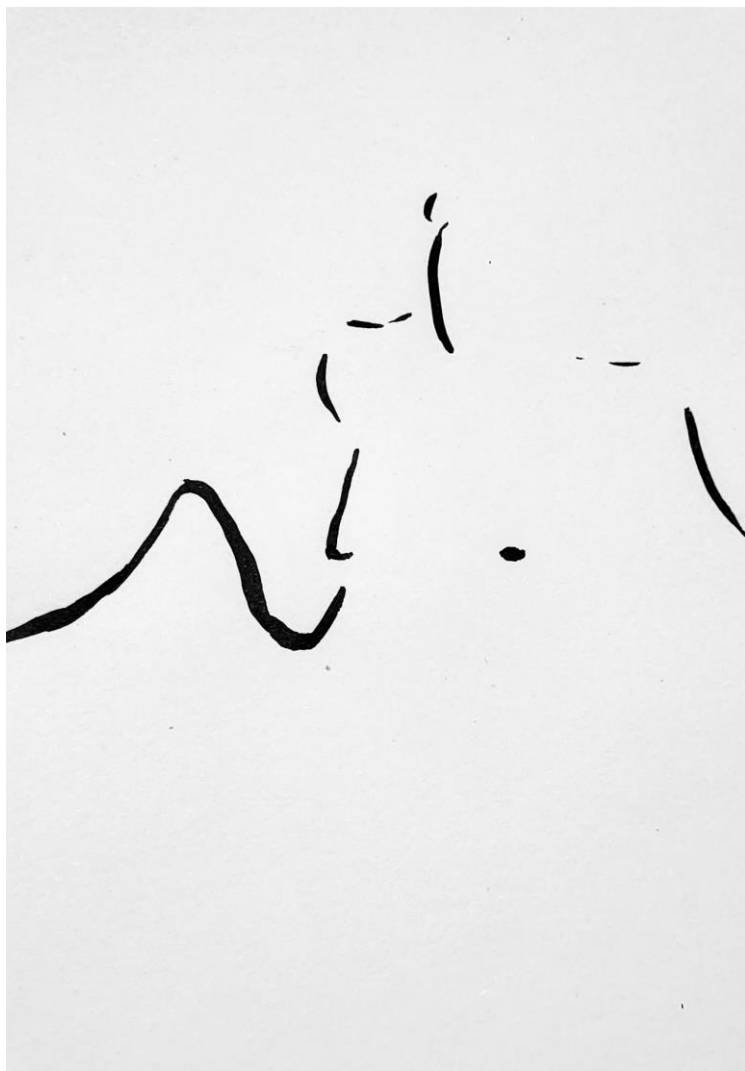
Să-ți fiu...

De-ar fi un fluture să fiu,
m-aș strecura în palma ta
cu dorul tot și dragostea
să-ți fiu devreme și târziu.

Să te ating ușor pe pleoape,
când ochii nu mai pot vedea,
un far pe-o margine de stea
să-ți fiu departe și aproape.

Fără tristețe sau durere,
aș rupe orele din ceas,
în timpul ce ne-a mai rămas,
să-ți fiu cuvânt, să-ți fiu tăcere.

Și-n liniștea care-o să vină
cu ierni groase și pustii,
pe-neguroasele câmpii,
să-ți fiu cu sufletul lumină.

Trei ceasuri și o roză

Duminică de toamnă,
o toamnă aurie,
ne-aduce împreună
trei ceasuri, cât o noapte
și-o roză mărturie.

Trei ceasuri dăruite,
trei ceasuri de iubire,
trei ceasuri lângă tine,
trei ceasuri și o roză,
în dar, ca amintire.

La geam, surâde roza
suavă și-n tăcere,
când soarele își stinge
scânteile de aur
în frumusețea clipei efemere.

Teama din gând

Și dacă într-o zi ne-om rătăci
prin ceața vremilor înșelătoare,
fără odihnă aș străbate cerul,
pe-aripa unei stele căzătoare,

să-ți aflu urma pașilor pierdută
sub bolți înveșnicite de-ntuneric,
din pieptul tresăltând de suferință,
te voi striga într-un ecou homeric.

Aș răscoli adâncul nesfârșirii
cu ochiul plâns de dorul prea durut
și-n cale ți-aș sădi grădini de roze,
așa cum am visat, dar n-am avut.

Și te voi aștepta o veșnicie,
în fiecare zi ce va urma,
tulburător, aducerile-aminte
vor recompune, vag, ce-am fost cândva.

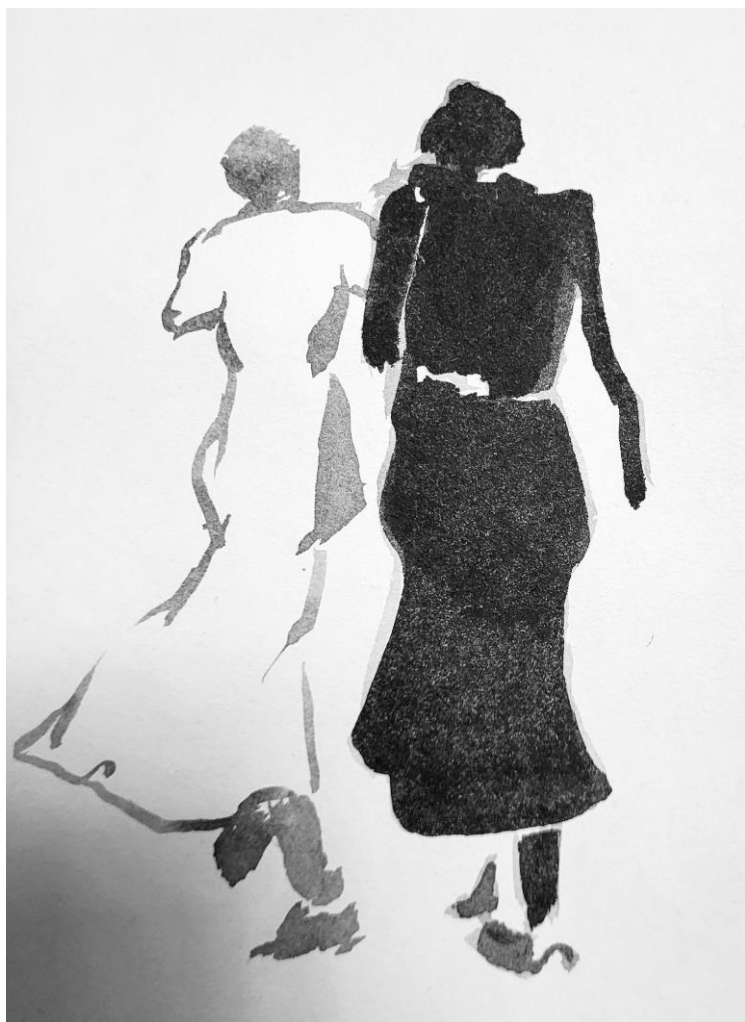
Reflecție matinală

Mi-a luat mult timp
să accept că
nu tot ce trăiești
poate fi o poveste
cu final fericit.

Nu orice persoană
pe care o întâlnim
este menită să ne rămână alături
o eternitate,
făcându-ne să credem
că timpul și spațiul sunt fără margini.

Uneori,
oamenii se așază lângă noi
pentru a ne învăța
cum să iubim,
alteori,
cum să nu iubim.

Uneori, oamenii ies din poveste
în vârful degetelor, liniștiți,

alteori,
trag peste noi cerul greu de nori.

Mi-a luat mult timp
să înțeleg că
nu toate poveștile de iubire
au final fericit.

Nimic pierdut

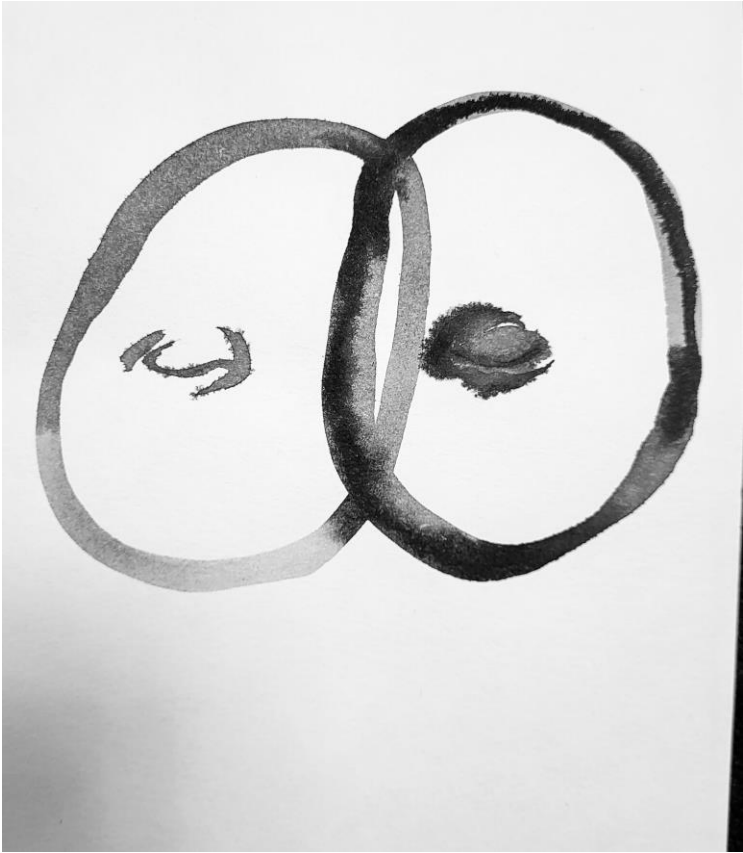
Clipe fugare,
timp câștigat,

suflet durut
de o mirare,

străfulgerare
ce-a luminat

în ochiul plâns
de întristare;

nimic pierdut,
timp câștigat.

CUPRINS

Despre dragoste și nu numai (Valeriu Stancu)	5
Mai vreau timp.....	13
Zile sărbători.....	16
Poem simplu.....	18
Numai tu, nu.....	20
Căutări.....	22
Tu ce faci, dragostea mea,.....	26
Spune-mi,.....	28
Dorință.....	30
Zburător rătăcit.....	32
Jocul iubirii.....	34
Te-am ascuns.....	36
Ecou printre stele.....	38
Apus nesfârșit.....	40
Dans.....	42
Cuvintele mele.....	44
Sub vraja ochilor tăi.....	47
Nu mai sunt eu.....	50
Potriviri întâmplătoare.....	52

Gânduri.....	54
Chemarea.....	56
Gând de toamnă.....	58
Oprește timpul, veșnicește clipa.....	60
Privirea ta.....	62
Geneză.....	64
Ca într-un vis.....	66
Iubește-mă.....	68
Iluzie.....	70
Despre <i>Ele</i>	72
Mărturisire.....	75
Se lasă toamna peste noi.....	78
Fără cer.....	80
Uimire.....	82
După un timp.....	84
Din clipa care trece.....	86
Urmează-ți inima.....	88
Destin în doi.....	91
Ești setea mea.....	94
Cu sufletul bucăți.....	97
Vina.....	99
Dor de tine.....	102
Vezi, tu?.....	104

Captivitate.....	106
Cercul iubirii.....	108
Ca doi ghețari solitari.....	110
În așteptarea liniștii.....	112
Fragilis.....	114
Alegeri tainice.....	116
Amintire albastră.....	118
Într-un târziu,.....	120
Este iubire,.....	123
Pădure de tei.....	127
Ea era iubire.....	129
Liniștirea ta.....	131
Sub bolți de aur.....	133
Dăruire.....	135
Dacă cerul.....	137
Să-ți fiu.....	139
Trei ceasuri și o roză.....	141
Teama din gând.....	143
Reflecție matinală.....	145
Nimic pierdut.....	148

«Pentru Ronsard, „iubirea este vrajă”; pentru Giacomo Leopardi, iubirea „îmbold e faptelor slăvite”; pentru Alexandre Dumas e „cea mai egoistă dintre toate patimile”; pentru Heinrich Heine, „doar pasiune”; pentru Victor Hugo, credință”; pentru Lamartine, „e fructul copt al vieții”; pentru Cezare Pavese e „mare afirmare”, pentru Pierre Corneille, e „un tiran”... Dar cred că modul în care Nina Toma își trăiește (necondiționat) iubirea – ca pe cea mai importantă miză existențială, ca pe unica lumină ce-i poate călăuzi ființarea – și o înzidește în carte, pentru a-și sfida finitudinea, pentru a se bucura, prin esența ei divină, de un „timp câștigat”, se apropie cel mai mult de viziunea lui Arthur Schopenhauer, care consideră că „iubirea este compensarea morții”.»

Valeriu STANCU

